

Jordi Graupera

Pàgina 110

Llegeixo al blog de l'Enric Vila que ja ha sortit el seu llibre *El meu heroi Josep Pla*. El passat Nadal, quan vaig tornar a Barcelona per escalfar-me al corral, en va ensenyar les primeres galerades i les propostes de portada. Se'l veia emocionat i exhaust. A l'Enric sempre el recordo exhaust, després d'escriure. Exhaust físicament i espiritualment. Fa la impressió que escriu assegut a la vora de les roques, mentre el mar li esquitxa els papers, la cara i tota la roba. Seria romàntic, si no fos perquè les ones, a més, duen llaunes de coca-cola buides, bosses de plàstic, compreses, algues enganxifoses i burilles de cigarret. Diries que l'Enric escriu malgrat que el món li escup a la cara.

Potser això és només la vida que ell ha triat: "vés a escriure a casa!", tinc ganes de cridar-li. Però no. Ell necessita la llum i el sol i el vent i totes les coses del món que no s'ha de fabricar ell personalment o amb la seva feina. Com quan la borratxera no et deixa dormir, el cap en dóna voltes, i cal que posis un peu a terra, del llit estant, per poder ancorar-te i dormir. A l'Enric també li agrada pensar que en qualsevol moment pot llançar-se a l'aigua i fer el mort, deixar-se flotar en una mena d'amor particular per l'universal. Sembla una contradicció tot plegat, però no ho és. A mi m'ha ensenyat a veure i viure l'ideal com a real i el real com a ideal. No és un joc de paraules. O, si més no, no ho és de la manera que ell ho viu i m'ho fa viure. És antològica la tendència de l'Enric de començar una frase amb "el que més m'agrada de tu..." o "m'agradaria assemblar-me a tu en..." i acabar-la amb un insult. O el que tu et sembla un insult. O el que a tot el món menys a l'Enric Vila i Delclòs li sembla un insult. Veu el món cap a vall o cap a munt, i mai no té raó, però sempre té una part de la veritat. Té el coratge dels grans escriptors: treball i capacitat per assumir que pot ser injust amb el que diu.

Estava esgotat, però feliç. Aquests ulls infantils que té, sempre mig humits, com després d'una broma o abans de plorar. Aquesta sorneguèria impostada i aquesta tragèdia de fons, tan veritat, i per això tan poc dramàtica. Li vaig parlar dels meus projectes, de com

A l'Enric també li agrada pensar que en qualsevol moment pot llançar-se a l'aigua i fer el mort, deixar-se flotar, en una mena d'amor particular per l'universal. Sembla una contradicció tot plegat, però ho és. A mi m'ha ensenyat a veure i viure l'ideal com a real i el real com a ideal

estic atrapat en diversos fronts sense poder avançar més que uns metres un dia, per retrocedir-ne uns quants l'endemà. Em llevo catòlic i me'n vaig a dormir protestant, com els petits principats de les guerres de religió de fa quatre segles. I ell no em va fer gaire cas. No en el sentit de menyspreu o en el sentit d'ignorar-me, sinó en el sentit de no estar disposat a complaure la meua autocompassió. S'ha tornat seriós, l'Enric.

Després de llegir la notícia de la presentació i de què alguns amics m'hagin alertat via Skype o via e-mail del contingut esvalotat i indiscret d'alguns passatges -que ja mig coneixia, per altra banda- li he demanat que me n'enviés una còpia digital definitiva, que em permeti anar més enllà de la pàgina 30, que és a la que arribo quan m'envia esborranys abans no em diu que ha canviat molt el manuscrit i que no val la pena que continuï. Que, de seguida, me n'envia una altra versió.

Començo el llibre des de la pantalla del meu ordinador, amb l'esquena mig encorbada i fumant. A la pàgina 40 truquen al timbre. És el súper, el superintendent de l'edifici on visc, que em vé a arreglar el radiador. Es diu Carlos i és hispà, no sé d'on. Ve amb el Rocky que és un hispà callat, de no més de vint anys, mig barbamec i gras, forçut. S'hi estan cinc minuts, no m'arreglen gran cosa, els regalo dos paquets de Marlboro de l'aeroport i quedem per l'endemà. Torno a seure, aquest cop amb una cervesa Sam Adams a la mà i continuo. Sam Adams, si no m'erro gaire, és el revolucionari bostonià que va encapçalar la revolta del te, preludi de la revolució i la independència americanes, delegat al Congrés de Filadèlfia del qual en van sortir els EUA, cosí de John Adams, el primer Vicepresident i segon President dels EUA, i ara, marca de cervesa. Ignoro si és el mateix: a l'etiqueta hi diu "brewer" i "patriot".

No he parat fins a la pàgina 110. I he parat per evitar que el llibre em consumeixi. És un llibre extraordinari, molt ben escrit, molt ben pensat i molt adequat pels temps que corren-al Sr. Vila se li ha de reconèixer que ja és un pilot professional i sura l'aire que dóna gust-, però sobretot és incòmode, difícil d'assumir i poc corrent. Com tot l'Enric, et posa en qüestió. Quan me l'acabi, en faré l'altra crítica, però, per ara, només discrepar en la idea de país ocupat que ell fa viva i en un miler de petits detalls sobre què és l'home i a què pot aspirar tenint present com és la vida. Suposo que jo sóc més neutral. Però l'Enric em tracta amb respecte, em contradia i per tant vol dir que li importa la meua opinió, en el sentit que es pren la molèstia d'encetar una guerra d'opinions. Com si algú es prengués seriosament. Cal ja una força de titans per poder respondre l'Enric i estar a l'altura de les circumstàncies. Compreu-vos-el, el meu amic necessita diners, vosaltres necessiteu que algú us expliqui aquesta història del país i de l'home, i jo vull que l'Enric tingui per molts anys l'ofici d'escriure i s'alimenti bé i dormi calent. Ens convé, pel que nosaltres n'hem de treure. I perquè com que la seva vida és entre les pàgines, surts del seu embuix amb ganes de viure i de fer. I això, a ell, és clar, el deixa exhaust. Ah, i jo hi surto en boles.